

นิทานสอนนักเรียนดี ๆ

นำเสนอเมื่อ : 28 ต.ค. 2552

นิทานอีสป ศูนย์รวมนิทานอีสป นิทานให้ข้อคิด นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า? ?นิทานอีสป?

มีต้นกำเนิดอยู่ที่อาณาจักรกรีกโบราณ

ซึ่งเจ้าของเรื่องเล่าอันสุดแสนสนุกไม่ใช่นักปราชญ์แต่เป็นทาสที่ไร้การศึกษาแต่เปี่ยมไปด้วยเขาวงกตปัญญา..ลักษณะเด่นของเรื่องราวจากอีสปก็คือ จะใช้ตัวละครที่เป็นสิ่งสารพัดตัวทั่วไป เช่น หม่าปากับลูกแกะ, สุนัขกับเงา, ราชสีห์กับหนู..และเป็นเรื่องเล่าธรรมดาๆ แต่สอดแทรกด้วยปรัชญา แรงคิด และคติสอนใจต่างๆ

นิทานอีสป

นิทานอีสป

ศูนย์รวมนิทานอีสป
นิทานให้ข้อคิด
นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...
“นิทานอีสป”

มีต้นกำเนิดอยู่ที่อาณาจักรกรีกโบราณ
ซึ่งเจ้าของเรื่องเล่าอันสุดแสนสนุกไป

ม่ใช่หนักปราชญ์แต่เป็นทาสที่ไร้การ
ศึกษาแต่เปี่ยมไปด้วยเขาวนัปัญญา
..ลักษณะเด่นของเรื่องราวจากอิสป
ก็คือ

จะใช้ตัวละครที่เป็นสิ่งสาราสัตว์ทั่ว
ไป เช่น หมาป่ากับลูกแกะ,
สุนัขกับงา,
ราชสีห์กับหนู..และเป็นเรื่องเล่าธรรม
มดต่างๆ แต่สอดแทรกด้วยปรัชญา
แง่คิด และคติสอนใจต่างๆ

ตักแตนผู้หิวโหย

ตักแตนตัวหนึ่งไม่ได้กินอาหารมาหลายวันแล้ว
ว

มันเดินโซเซเพราะไร้แรงกระโดดจนถึงลานดิ
น ไตตนโอบใหญ่ท่ามกลางลมฤดูหนาว

พวกมุดกำลังชนเมล็ดข้าวโพดออกจากรังมา
ตากให้แห้ง

ตักเตนจึงเดินไปขอกินเมล็ดข้าวโพดสัก ๒-
๓ เม็ดเพื่อประทังชีวิต เตมดกลับถามว่า
ทำไมตอน ฤดูร้อน ไม่หาเสบียงอาหารกักตุนไว้

ตักเตนก็ตอบว่าตนร้องเพลงเที่ยวเล่นไปตลอด
ฤดูร้อน

“ถ้าเช่นนั้น
เจ้าก็ควรจะเตนรำไปตลอดฤดูหนาว ” มุดตอบ
แล้วก็ชนเมล็ดข้าวโพดกลับเขารังไปให้พวก
ของตนกิน

ควรขยันทำมาหากิน เพื่อให้มีพอเพียงในยามยาก

นกกระเรียนกับหมาป่า

นกกระเรียนเห็นหมาป่านอนดินทुरนทुरาย้อย
างเจ็บปวดที่กลางป่า
จึงเขาเขาไปถามไถ่อย่างเวทหนาว่า

“เจ้าเป็นอะไรหรือ”

“ข้ากลืนชิ้นเนื้อเข้าไป กระดูกติดคอข้า
ทำอย่างไรก็ไม่ออก”

หู่มาป่าบुकแล้วก็ขอร้องให้นักกระเรียนช่วยตน
ด้วย แลวตน
จะให้รางวัลอย่างงามเป็นการตอบแทน

นกกระเรียนจึงยื่นคออันยาวเรียวของมันเข้าไป
ในปากหู่มาป่า
และสามารถลวงเอากระดูกออกมาได้สำเร็จ

เมื่อนกกระเรียนทวงถามถึงรางวัล
หู่มาป่าก็คำรามว่า

“ข้าไม่จับคอเจ้าขาดตายก็ดีแล้ว
ยังจะมาเอาอะไรจากข้าอีก เล่า”

คนเลวมักไม่เห็นความดีของผู้อื่น

เทียนแข่งแสง

เมื่อเทียนไขถูกจุดใช้จนใกล้จะหมดแท่งนั้น
แสงของเทียน

มักจะยิ่งสว่างเรืองรองขึ้นกว่าเดินหลายเท่านี้
ด้วยเหตุนี้เทียบแท่งหนึ่งจึงคุยอวดกับเจ้าของว่า

“แสงเทียบของข้านี้สว่างกว่าแสงดาว
แสงจันทร์ และแมกระทั่งแสงอาทิตย์ด้วยนะ”

ทันใดนั้นเองกระแสนลมก็พัดผ่านมาวูบหนึ่ง
แล้วแสงเทียบดับ วูบลง
เจ้าของจึงจุดเทียนขึ้นใหม่แล้วกล่าวว่า

“แสงอาทิตย์ แสงจันทร์
และแสงดาวนั้นยากที่จะดับ และไม่
ต้องมีใครจุดให้
แต่เทียบอย่างเจ้านั้นต้องมีคนจุดจึงจะมีแสง
และเจ้าก็มีวันดับมีวันหมดแสง”

ทำหน้าที่ของตนอย่างเจียมตน จึงดูมีคุณค่านำไปเปรียบเทียบ แข่งขันกับผู้อื่น

ต้นโอ๊กผู้ยิ่งใหญ่

ในเย็นวันหนึ่ง
มีพายุใหญ่พัดกระหน่ำจนต้นอ่อนนั้นพากันระเนน
เอนลู่ไปตามกระแสนลม

ต้นโอบกใหญ่เห็นเช่นนั้นจึงถามต้นอ้อว่า
“ไฉนเจ้าจึงไม่ยืนหนึ่งท่านแรงลมเล่า”

ต้นอ้อตอบอย่างถ่อมตนว่า

“ข้านี้เป็นต้นไม้เล็ก ๆ
ไม่มีแรงกำลังมากเช่นท่าน ลมพัดไป
ทางไหนก็ต้องเอนไปทางนั้น”

ต้นโอบกได้ฟังก็หัวเราะดังลั่นอย่างภาคภูมิใจในความ
ยิ่งใหญ่ของตน แต่ทว่าคืนนั้น
พายุยังคงโหมกระหน่ำรุนแรงจนต้นโอบกหักโค่น
ลง เหลือแต่ต้นอ้อที่ยังมีชีวิตอยู่
และเมื่อพายุสงบลง ต้นอ้อ
ก็หยัดยืนตรงได้อีกครั้ง

รู้จักอ่อนน้อมหยัดยืนอยู่ได้นานกว่าแข็งกระด้างตลอดไป

เด็กชุกชนกับหมาป่า

เมื่อปีนขึ้นไปนั่งเล่นบนหลังคาบ้านได้
เด็กน้อยผู้แสน ชุกชนก็ดีอกดีใจเป็นอย่างยิ่งนัก

เที่ยวเอาก่อนหินขวางแมว
ขวางไก่อเลนเป็นที่สำราญใจ
ครั้นเห็นหมาป่าเดินผ่านมา
เด็กซุกซนก็ร้องตะโกน ทาทายเป็นการใหญ่

“เจ้าหมาป่าหน้าโง่ โคร๓
ก็กลัวเจ้านักหนาแต่ขำไม่ กลัว
แน่จริงก็มาจับขาสี ฮา ฮา ขำเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ
แค่นี้เจ้ากลัววี่ไฉน เจ้าหน้าโง่เอ๋ย ขานะเก่งกว่าเจ้า
หลายเท่านี้ ก็ถึงได้ล่อเจ้าได้”

หมาป่าสายหน้าอย่างระอาพลางว่า

“เจ้าล่อขำได้เพราะหลังคาสูงนั้นต่างหาก
ไม่ใช่เพราะว่า เจ้าเก่งหรือ”

แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ได้เปรียบ ก็ควรประเมินดู ความสามารถ

เด็กโลก

เด็กชายคนหนึ่งอยากกินลูกเกาลัดมาก
จึงล้วงมือลงไปไนถ
แล้วกอบลูกเกาลัดจนเต็มกำมือและไม่สามารถ

อามือออกจาก ปากโถแคบๆ ได้

เด็กชายจึงร้องไห้อยู่อย่างนั้นเพราะไม่ยอมปล่อย
ลูกเกาลัด ออกจากมือ

เมื่อผู้ใหญ่คนหนึ่งเดินผ่านมาเห็นเข้าจึงว่า
“ทำไมไม่ปล่อยลูกเกาลัดในมือเสียก่อน
ถ้าวางหยิบเกาลัด ทีละลูกเดียว
ก็สามารถหยิบกินได้จนอิมเหมื่อนกัน มือก็ไม่ติด
ปากโถด้วย”

ได้ที่ละน้อย ก็สามารถเก็บให้เป็นมากได้

เด็กเลี้ยงแกะชอบปด

วันหนึ่งเด็กเลี้ยงแกะคิดหาเรื่องสนุกๆ เล่น
จึงแกล้งรองตะโกน ขึ้นมาว่า

“ช่วยด้วย! หม่าป้ามากินลูกแกะแล้ว
ช่วยด้วยจ้ะ!”

พวกชาวบ้านจึงพากันวิ่งมาช่วยพร้อมด้วยอาวุธต่าง
ๆ แต่เมื่อมาถึงก็ไม่พบหม่าป้าสักตัว

“มันวิ่งไปทางโน้นแล้วละ”

เด็กเลี้ยงแกะไปปดแล้วก็แอบหัวเราะชอบใจภายหลัง

ต่อจากนั้นเด็กเลี้ยงแกะก็แกล้งหลอกให้ชาวบ้าน
วิ่งหน้าตื่น เช่นเดิมได้อีก ๒- ๓ ครั้ง

จนกระทั่งวันหนึ่งมีหม่าป้ามาไล่กินแกะจริงๆ
คราวนี้เด็กเลี้ยงแกะ
ตะโกนขอความช่วยเหลือจนคอแหบ คอแห้ง
พวกชาวบ้านก็ไม่มาเพราะคิดว่าเด็กหลอก

คนที่มักไปปดมดเท็จ เมื่อถึงคราวพูดจริงก็ยากที่จะมีใครเชื่อ

ชาวหากับสิงโต

ชาวหากคนหนึ่งเลี้ยงแกะกับแพะไว้หลายสิบตัว
วันหนึ่ง

มีสิ่งโตตัวใหญ่พลัดหลงเข้าไปในอาณาบริเวณบ้าน
ของชาวนา เขาจึงรีบปิดประตูรั้วไว้เพื่อมิให้ สิ่งโต
ออกไป จากบริเวณบ้านได้

เมื่อสิ่งโตถูกขังเช่นนั้นก็มีได้เดือดเนื้อร้อนใจนัก
เมื่อ มันทิว
มันก็จับแพะกับแกะกินเป็นอาหารอย่างอึดหน้า
สำราญใจ

ชาวนาเห็นแพะกับแกะของตนถูกจับกินไปหลายตัวจึง
รีบ เปิดประตูรั้วที่ล้อมรอบบ้านไว้
เพื่อปล่อยให้สิ่งโต กลับออกไปเป็นอิสระได้

“โธ่ไม่น่าเลยเรา” ชาวนาหนึ่งคร่ำครวญเสียดาย
แพะกับ แกะ ของตน
เมียของชาวนาจึงได้แต่สมน้ำหน้า
ที่สามียากแกล้งขังสิ่งโตไว้ในบ้านดีนัก

อย่าเลี้ยงสัตว์ร้าย และ โจร ไว้ในบ้านเป็นอันขาด

ชาวนากับงูเห่า

ชาวนาเดินออกจากบ้านในเช้าฤดูหนาววันหนึ่ง

ระหว่างทางพบงูเห่าตัวหนึ่งนอนตัวแข็งใกล้ตายอยู่บน
คันนา ด้วยความเห็นใจ

ชาวนาเวทนาก็จึงก้มลงประคองมันขึ้นมาอุ้มไว้ในอ้อม
แขน เพื่อให้มันคลายหนาว

เมื่องูเห่าได้รับความอบอุ่นก็เริ่มมีกำลังขึ้น
มันจึงกัดชาวนา ก่อนที่จะเลื้อยหนีไป

ชาวนาทนพิษบาดแผลไม่ไหวจึงสิ้นใจตายในไม่ช้า

ข้อแวงะกับคนชั่ว อาจนำภัยมาให้

นิทานไทย

นิทานเรื่องสั้น ข้าข้า คลายเครียด ก่อนทำงาน

เจ้านายหน้าขริม พา ผจก.ฝ่ายบุคคล

และเลขานุการ

ไปทานข้าวเที่ยงในร้านอาหารที่ตกแต่งแบบโบราณ

ในช่วงขณะที่รออาหารอยู่นั้น.....

ผจก. ฝ่ายบุคคลได้เอามือไปถูกาน้ำรูปร่างประหลาดบนโต๊ะเล่น และในทันใดนั้นเองก็มีควันพวยพุ่งออกมา แนนอนว่าตามท้องเรื่อง ตามนิทานเก่าแก่มันจะต้องมียักษ์จีนนี้ปรากฏกายออกมา แล้วพูดว่า

”เราจะให้พรสามประการแก่พวกท่าน แต่เนื่องจากพวกท่านมากันสามคนจึงแบ่งพร คนละข้อ”

ผจก. ฝ่ายบุคคลผู้อ่อนล่ายกมือ แล้วรีบพูดว่า

“ผมก่อน ผมก่อน! ขอให้ผมได้ไปใช้ชีวิตสงบสุขบนเกาะสมุยซัก 2 สัปดาห์ ”

จากนั้น ฟุบ!.....ร่างของเขาก็หายวับไปกับตา และในเพียงชั่วเสี้ยววินาทีต่อมานั้น

เลขานุการสาวรีบชิงฉวยโอกาสขอพรเป็นคนต่อไป เธอพูดว่า

“ขอให้ฉันกลายเป็นสาวไฮโซ ผู้ร่ำรวยที่สุดในโลก” และแล้ว ฟุบ!.....ร่างของเธอก็หายวับไป....ตอหนาดอตาเจ้านาย

เจ้านายจอมบังงานยันคิ้ว หน้าตาไม่พอใจ ก่อนจะเอ่ยออกไปว่า....

“ตาดันบังละ ฉันขอให้ไอ้สองคนตะกี้ กลับมาทำงานตอนบ่ายโมงตรง”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า.....ควรปล่อยให้เจ้านายของคุณ....พูดก่อนเสมอ

ช่างไม้พ่อลูก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีสองคนพ่อลูกประกอบอาชีพเป็นช่างไม้
หารายได้จากการทำเครื่องมือเครื่องใช้ โต๊ะ ตู้ เตียง ชายเตียงชีพ ไปตามอัตรภาพ

ช่างไม้ผู้พ่อได้ถ่ายทอดวิชาช่างให้แก่ลูกชายจนหมดสิ้น ลูกชายจึงมีฝีมือช่างไม้ที่ยอดเยียมมาก
แต่มีข้อเสียอยู่อย่างเดียวคือ ช่างไม้ลูกชายคนนี้เป็นคนใจร้อน มุทะลุ แก่ไม้หายสักที

วันหนึ่งขณะที่ช่างไม้สองพ่อลูกทำงานอยู่ด้วยกัน ผู้เป็นพ่อกำลังเลื่อยไม้
ส่วนลูกชายกำลังตอกตะปูอยู่ไกล ๆ ปรากฏว่ามีแมลงวันตัวหนึ่งมีเกาะอยู่บนศีรษะอันลานเลียนของช่างไม้ผู้พ่อ
แก้รำคาญมากอยากจะทำมือปัดออก แต่ว่าไม่สามารถละมือจากการทำงานได้
จึงบอกให้ลูกชายช่วยจัดการเจ้าแมลงวันให้หน่อย ลูกชายขณะนั้นกำลังไข่มอนตอกตะปูไปก ๆ อยู่พอดี
พอรู้ว่าแม่แมลงวันบังอาจมาเกาะหัวพ่อของตนเท่านั้น ก็คิดโกรธแค้นเจ้าแมลงวันมาก
จึงรีเข้าไปไข่มอนทุบเจ้าแมลงวันที่เกาะบนหัวพ่อสุดแรงเกิด

ผลก็คือเจ้าแมลงวันตัวนั้นตายไปพร้อมกับช่างไม้ผู้เป็นพ่อที่กระโหลกแตกตายคาที่ตรงนั่นเอง

พระราชากับพระมเหสี 4 องค์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชากับพระมเหสีองค์หนึ่ง
พระองค์มีพระมเหสีรวม 4 พระองค์ด้วยกัน

พระองค์หลงรักพระมเหสีองค์ที่ 4 มากที่สุด
สิ่งที่พระองค์ให้กับพระมเหสีองค์นี้คือ
สิ่งที่ดีเลิศที่สุดไม่ว่าจะเป็นอาหารเลิศรส

เสื้อผ้าอันงดงามพระองค์ทะนุถนอมและเฝ้าเอาอกเอาใจพระมเหสีองค์นี้เป็นอย่างยิ่ง

สำหรับพระมเหสีองค์ที่ 3
พระองค์ก็รักมากเช่นเดียวกัน
มักนำพระมเหสีองค์นี้เสด็จประพาสเมืองต่างถิ่นอยู่เสมอ ๆ พระองค์ทรงกลัวว่า
วันหนึ่งพระนางจะจากพระองค์ไปอยู่กับชายอื่น

พระองค์รักพระมเหสีองค์ที่ 2 ด้วยเช่นกัน
พระนางเป็นผู้ที่พระองค์ไว้วางใจพระนางเป็นผู้มีความกรุณา
มีความดีถวนรอบคอบและอยู่เคียงข้างช่วยเหลือพระองค์ในยามทุกข์ยากลำบาก

สำหรับพระมเหสีองค์แรก
พระนางเป็นผู้จงรักภักดี
เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการรักษาราชสมบัติและอาณา
จักรของพระองค์ให้ยั่งยืน
แต่พระราชินีไม่ทรงรักพระมเหสีองค์นี้เท่าไร
แทบไม่นึกถึงพระนางเท่าใดด้วยซ้ำ
แม้ว่าพระนางจะทรงรักพระองค์ลึกซึ้งมากเพียงใดก็ตาม

วันหนึ่งพระราชินีทรงประชวรหนักและทรงทราบว่าวันเวลาของพระองค์กำลังจะสิ้นสุดลง
พระองค์ทรงรำลึกถึงชีวิตอันแสนสุขที่ผ่านมาและใคร่ครวญถึงว่า พระองค์มีพระมเหสีรวม 4 พระองค์
แต่เมื่อพระองค์กำลังจะตาย พระองค์ต้องอยู่ลำพังเพียงองค์เดียว

พระองค์ตรัสถามพระมเหสีองค์ที่ 4
ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ทะนุถนอมและให้แต่สิ่งดีเลิศที่สุด

นั่นว่า "ยามที่พระองค์กำลังจะตาย
พระนางจะติดตามและอยู่ร่วมกับพระองค์ด้วยหรือไม่"
"

พระนางตรัสตอบปฏิเสธและเสด็จจากไปโดยไม่มีแม่
แต่คำพูดใด ๆ

คำตอบของพระนางเป็นเสมือนมิดแหลมที่เสียบแทง
หัวใจของพระองค์

พระราชโอรสผู้โตแล้ว 3 ผู้ที่พระองค์รักมากเช่นเดียวกันว่า
"หากพระองค์กำลังจะสิ้นลมพระนางจะเสด็จอยู่ร่วมกับพระองค์หรือไม่" พระนางตอบปฏิเสธพร้อมกับตรัสว่า
"ชีวิตของพระนางดีเลิศเกินไป เมื่อพระองค์ตายพระนางก็จะแต่งงานใหม่"
หัวใจของพระองค์จมดิ่งไปและรู้สึกเหินห่าง

พระราชโอรสผู้โตแล้ว 3 ผู้ที่พระองค์รักมากเช่นเดียวกันว่า
2 ผู้มักเคียงข้างพระองค์เสมอ พระนางตอบว่า
"

พระนางรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถช่วยเหลือพระองค์ได้
สิ่งที่พระนางทำเพื่อพระองค์ได้คือ
รวมขบวนเสด็จพระศพของพระองค์ไปยังสุสานเท่านั้น"
"

คำตอบของพระนางเสมือนสายฟ้าที่ทำให้พระองค์สูญเสีย
สิ่งทุกอย่าง

แต่แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น "ข้าพระองค์จะเสด็จตามพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะไปไหนก็ตาม"
เมื่อพระราชโอรสผู้โตแล้ว 3 ผู้ที่พระองค์รักมากเช่นเดียวกันว่า
และทุกขุทรมานเพราะความอดอยาก พระราชโอรสผู้โตแล้วด้วยความเศร้าโศก
พระองค์น่าจะดูแลพระนางมากกว่านี้ในยามที่พระองค์มีโอกา
แล้วพระราชโอรสผู้โตแล้ว 3 ผู้ที่พระองค์รักมากเช่นเดียวกันว่า

นิทานเรื่องนี้สอนอะไร

ชายผู้ช่วยเหลือแมลงป่อง

ชายต่างถิ่นคนหนึ่งเดินไปเห็นชายคนหนึ่งทำท่างูใจดี กำลังนั่งยอง ๆ ก้มลงดูอะไรบางอย่าง ก็อยากรู้ จึงเดินเข้าไปหาและนั่งคุกเข่าลงข้าง ๆ

ชายต่างถิ่นเห็นแมลงป่องตัวหนึ่งพยายามไต่ข้ามแอ่งน้ำเล็ก ๆ จากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง แต่พอไปได้ครึ่งทาง มันก็เริ่มจะจมน้ำ ชายใจดีผู้นั้นก็เอื้อมมือไปจับแมลงป่องขึ้นมา แล้ววางลงบนอีกด้านหนึ่ง แนนอน เขายอมถูกแมลงป่องตอย

พอแมลงป่องถึงพื้น มันก็พยายามข้ามแอ่งน้ำนั้นอีก และเกือบจะจมน้ำอีกเช่นเคย ส่วนชายใจดีก็สูดสุดสาหัสช่วยชีวิต และยอมถูกตอยอีกเช่นกัน เหตุการณ์เป็นอย่างนี้อยู่หลายครั้ง จนในที่สุด ชายต่างถิ่นต้องเอ่ยปากถามว่า

"ขอโทษเถอะครับ"

ผมอยากทราบว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่หรือครับ
และจะทำไม
ในเมื่อทุกครั้งที่คุณช่วยแมงป่อง
คุณก็ถูกมันตอย"

ชายใจดีหันมามองและยิ้มให้แก่ชายต่างถิ่น ก่อนจะตอบว่า

"ไม่เป็นไรครับ หน้าที่ของแมงป่องย่อมต้องตอย
และ หน้าที่ของผมคือต้องช่วยเหลือ
มันก็เป็นเช่นนั้นเอง "

ชายต่างถิ่นเดินจากไปอย่างงง ๆ เล็กน้อย เขาไม่เข้าใจว่าทำไมชายใจดีต้องยื่นมือไปจับแมงป่อง
ก็ในเมื่อกิ้งม้หรือเศษไม้ก็มีอยู่แถวๆ นั้น งงจริง ๆ ไม่เข้าใจเลย

นิทานเรื่องนี้สอนว่าอะไร

ไล่ตามดวงอาทิตย์

มียักษ์ตนหนึ่ง นามว่า "กั้วพู่"
มันต้องการที่จะไล่ตาม

ดวงอาทิตย์ให้ทันอันเป็นที่เกินความสามารถของมัน

มันไล่ตามดวงอาทิตย์ไปไกลจนถึงหุบเขาจันรู๊สึก

เริ่มกระหายน้ำมาก มันจึงเดินไปแม่น้ำเหลืองและ

แม่น้ำเวยเพื่อดื่มน้ำดับกระหาย แต่ทว่าเมื่อดื่มน้ำจืดหมด

แม่น้ำทั้งสองสายแล้วยังไม่พอ มันจึงตัดสินใจเดินทางไป

ทะเลสาบใหญ่ทางตอนเหนือเพื่อดื่มน้ำ ทว่าก่อนจะไปถึง

ที่นั่นก็สิ้นใจตายด้วยความกระหายระหว่างทาง

ทำไมหมากับแมวจึงเป็นศัตรูกัน

กาลครั้งหนึ่ง

เศรษฐีได้เลี้ยงแมวและหมาไว้บนบ้านของตน

เศรษฐีมีแก้วที่มีค่าดวงหนึ่ง วันหนึ่งเศรษฐีไม่อยู่บ้าน พวกพ่อค้า

ต่างเมืองได้นำดวงแก้วปลอมมาขอแลกกับเมียเศรษฐี

เมียเศรษฐีเห็นว่าเป็นดวงแก้วลูกใหญ่กว่าของเดิมก็ยอมแลก

เมื่อเศรษฐีกลับบ้านรู้ว่าเมียแลกดวงแก้วมีค่ากับดวง
แก้วปลอมจึง

ใช้หมากับแมวไปตามหาแก้วมีค่าคืนมาให้ได้ หมาจากรุ่นชายพ่อค้าได้ จึงสูดดมกลิ่นตามไปจนถึงบ้าน

และได้รู้ว่าพ่อค้าเก็บดวงแก้วมีค่าไว้ในกำปั้น แม่จึงอาสาไปจับหนูแล้วส่งให้หนูไปกัดกำปั้นให้ขาด

แม่เห็นดวงแก้วนั้นแล้วคาบออกมาหมาเห็นดวงแก้วจึงเข้าชิง

จากแม่เพราะอยากเอาหน้า จึงคิดจะคาบดวงแก้วเอามาให้เจ้านายตนเอง
ระหว่างทางหมาหิวน้ำจึงไปที่ลำธาร บังเอิญเห็นปลาตัวใหญ่จึงเห่าและเป็นเหตุให้ดวงแก้วหลุดจากปากลงไปใต้น้ำ
ปลาคิดว่าเป็นอาหารจึงกลืนดวงแก้วเข้าไปในท้อง

แม่พยายามจะหาวิธีจะนำดวงแก้วกลับคืนมาให้ได้
จึงไปจับกาน้ำได้ตัวหนึ่ง ส่งให้กาน้ำไปดำน้ำ
จับปลาตัวที่กลืนดวงแก้วมาให้ได้ แล้วจะไว้ชีวิต
กาน้ำดำน้ำหาปลาอยู่หลายวัน
จนได้ปลาตัวที่กลืนดวงแก้ว แม่จึงได้ดวงแก้วคืน
หมาอาสาคาบดวงแก้วกลับบ้านอีกแมวก็ยอม
หมารีบวิ่งกลับบ้านนำดวงแก้วกลับมาให้เจ้านาย
สวนแม่วิ่งไม่ทันหมา จึงมาถึงบ้านช้ากว่าหลายวัน
หมาฟ้องเจ้านายว่า
แม่วไม่ใส่ใจหาดวงแก้วและยังเถลไถลอีกด้วย

ครั้นเมื่อแม่มาถึงบ้านเจ้าของจึงถามแม่
แม่จึงเล่าความจริงทุกประการ
เจ้าของฟังคำของแม่เห็นว่าจริง
จึงเตะหมาตกบ้านแล้วส่งไม่ให้หมาขึ้นบ้านอีกตั้งแต่นั้น
หมาหมาจึงถูกเลี้ยงไว้ใต้ถุนบ้าน
หมาโกรธแม่มาก คอยหาโอกาสเล่นงาน
ตั้งแต่นั้นมาหมากับแม่จึงเป็นศัตรูตราบเท่าทุกวันนี้

ราชสีห์กับหนู

ขณะที่ราชสีห์ตัวหนึ่งกำลังนอนหลับสบายอยู่

ในป่าใหญ่เจ้าหนูน้อยตัวหนึ่ง ก็ไต่ขึ้นไปโดยไม่
รู้ว่านั่นคือร่างของเจ้าป่าผู้ยิ่งใหญ่ ทำให้ราชสีห์
ตื่นขึ้นมาด้วยความโกรธ และตะปบมันเอาไว้ด้วย
อุ้งเล็บอันแหลมคม แต่ก่อนที่ราชสีห์จะฆ่ามัน
เจ้าหนูก็ส่งเสียงร้องขอชีวิตขึ้นมาว่า ได้โปรดไว้ชีวิต
ข้าเถิด ท่านราชสีห์ผู้ยิ่งใหญ่ ไม่มีประโยชน์อะไร
ที่ท่านจะเอาชีวิตของข้าไปเสียวันหนึ่งข้าอาจจะ
มีโอกาสตอบแทนคุณท่านได้ราชสีห์จึงยอมปล่อยมันไป

วันหนึ่ง ราชสีห์เดินไปติดบ่วงของนายพราน

และ

ไม่ว่ามันจะพยายามส่งเสียงร้องและดิ้นรนอย่างสุดชีวิต
ก็ไม่สามารถหลุดออกจากบ่วงได้ ทันใดนั้นเอง หนูน้อย
ก็ได้ยินเสียงร้องของราชสีห์ มันจึงรีบวิ่งตรงมาหาและ
บอกราชสีห์ว่า “ขอท่านอย่าได้กลัวเลย ข้านี่ละจะช่วย
ท่านเอง !” แล้วเจ้าหนูตัวกระจ้อยร่อยก็ตรงเข้ากัดบ่วง
ของนายพรานจนขาด ราชสีห์จึงได้เป็นอิสระอีกครั้ง

คติสอนใจ

อย่าหลงทะนงตนว่าเป็นคนยิ่งใหญ่

เพราะผู้ที่เราคิดว่าอ่อนแอกว่า

ราชสีห์ ลา และหมาจิ้งจอก

ราชสีห์ ลา และหมาจิ้งจอก
ตกลงใจที่จะออกไล่ตัวด้วยกัน

วันหนึ่ง พวกมันทั้งสามจับวางได้ตัวหนึ่ง ลาก็แบ่งเนื้อวาง

ออกเป็นสามส่วนเท่าๆ กัน โดยให้ราชสีห์เป็นผู้เลือกก่อน

แต่ราชสีห์ไม่พอใจมาก มันตรงเข้าไปขย้ำลากจนถึงแก่

ความตายทันที

จากนั้น ราชสีห์จึงหันมาทางหมาจิ้งจอก
บอกให้เป็นผู้แบ่งเนื้อ

หมาจิ้งจอกจึงแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนที่เป็นชิ้นใหญ่ให้เป็น

ของราชสีห์ ส่วนชิ้นเล็กเป็นของมันเอง

ราชสีห์พึงพอใจมาก มันถามหมาจิ้งจอกว่า
“บอกขานนอยสิว่า

ใครสอนให้เจ้าทำเช่นนั้น”

หมาจิ้งจอกตอบว่า “ไม่มีใครสอนข้าหรอก

นอกจากเจ้าลาโง่

ที่ตายไปตัวนั้นที่ทำให้ข้าฉลาดขึ้นมาได้”

คติสอนใจ

คนฉลาดมักรู้สถานการณ์ได้ดี
และหาหนทางเอาตัวรอดได้เสมออาจจะช่วยเหลือเรา
ได้สักวันหนึ่ง

ลิงเจ้าปัญญา

ณ ชายป่าแห่งหนึ่ง มีลิงตัวหนึ่งอาศัยอยู่

เจ้าลิงตัวนี้มีเพื่อนคือ เต่า ช้าง กระต่าย

วันหนึ่งลิงบอกว่าจะไปจับปลา ทั้งเต่า ช้าง และกระต่ายก็ขอไปด้วย พอไปถึงลำธารทั้งหมดก็ช่วยกันจับปลา ได้ปลามากมายเกินกว่าจะกินหมด จึงตกลงกันว่าจะเก็บไว้กินยามขาดแคลน ทั้งหมดช่วยกันก่อไฟเพื่อย่างปลาเก็บไว้ วันรุ่งขึ้นก็ไปหาปลากันอีก แต่คิดได้ว่าต้องมีคนหนึ่งอยู่เฝ้าปลาที่เก็บไว้ ตกลงให้ช้างเป็นคนเฝ้า เพราะเห็นว่าตัวใหญ่ พอไปกันแล้วสักพักก็มีเสียงไม้หักโพงผาง มีเสียงย่ำพื้นดินดัง ๆ ปรากฏว่าเป็นเสียงยักษ์ตนหนึ่ง การที่ยักษ์มาเพราะมันได้กลิ่นปลาที่ย่างไว้ พอมาถึงมันก็กอบเอาปลาอย่างใส่ปากเคี้ยวอย่างแสนอร่อยจนหมด แล้วหันหลังเดินเข้าไป ช้างไม่สามารถขัดขวางได้ ได้แต่จ้องดูยักษ์ด้วยความหวาดกลัวพอเพื่อน ๆ กลับมา ช้างก็เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สัตว์ทั้งสามต่างไม่พอใจที่ช้างไม่ห้ามปรามหรือขัดขวาง ในที่สุดก็ตกลงช่วย

กันจับปลาใหม่ เมื่อได้มาแล้วก็ย่างไฟไว้แล้วต่างก็ตกลงให้กระต่ายเป็นผู้เฝ้า เมื่อถึงเวลาพวกสัตว์ทั้งสามไปหาปลา ยักษ์ก็มาอีกกระต่ายก็วิ่งหลบเข้าไต้ต้นไม้วัดด้วยความหวาดกลัวปล่อยให้ยักษ์กินปลาจนหมดอีก

เมื่อสัตว์ทั้งสามกลับมาได้ทราบเรื่องก็เป็นเดือดเป็นแค้นมาก จึงปรึกษากันหาวิธีที่จะปราบเจ้ายักษ์ตนนี้ ต่อมาเต่าเป็นผู้เฝ้าปลาก็เป็นแบบเดิมจนกระทั่ง

ลิงรับอาสาเฝ้าปลาเอง สัตว์ทั้งสามเคยพบยักษ์แล้วจึงอดเยาะลิงไม่ได้ที่รับอาสาจะปราบยักษ์แต่ลิงก็ไม่สนใจและขอให้ช่างคอยช่วยเหลือในการ